

Địa Lý Việt Nam !!

Đây là một bài viết rất hay của nữ Kiến trúc sư Trần Thanh Vân một người đã trưởng thành và được đào tạo trong chính quyền công sản nhưng đã có cách nhìn cao rộng trong sáng với lòng yêu quốc gia sâu xa. Mọi chính thể đều tan biến theo thời gian, chỉ có quốc gia mãi mãi vẫn trường tồn.

Địa mạch Việt Nam: Là một cấu trúc Âm Dương hoàn chỉnh.

Nếu chúng ta dùng cây compa chấm vào điểm giữa bản đồ VN (Miền Trung) khoanh một vòng tròn chúng ta sẽ nhận ra chữ S phân định Âm Dương thật rõ ràng, đó chính là dấu hiệu của Lưỡng Nghi là khởi thủy của vũ trụ. “lưỡng nghi sinh tứ trụ, tứ trụ sinh bát quái” đây chính là vùng lãnh thổ mà Người Tàu đã thêm muốn từ mấy ngàn năm qua, từ thời Cao Biền qua chiếm nước ta và trụ yểm vào những long huyết quý hiếm của Việt Nam, nếu trung cộng chiếm được vùng đất có một địa thế cấu trúc âm dương hoàn chỉnh là Việt nam, thì trong tương lai chúng sẽ chiếm luôn thế giới.

Đây là một bài viết rất hay những ai có quan tâm đến tiên đồ dân tộc Việt thì nên đọc bài viết này để mở rộng tầm hiểu biết. Tôi xin gửi lời cảm ơn và ngưỡng mộ KTS Trần Thanh Vân, bài viết của chị đã nói lên bản chất thâm độc của Tàu Cộng và phân tích rõ về yếu tố địa lý phong thủy của nước Tàu và nước Việt Nam rất hay.

Địa lý VN !

Tôi không ngờ một KTS học lên từ miền Bắc rồi đào tạo ĐH ở Trung Cộng và nước làm việc cho chế độ CS miền Bắc bao nhiêu

năm, mà KTS Trần Thanh Vân lại có một tinh thần tự học với tâm suy nghĩ cao rộng kết tinh trong đó lòng yêu nước sâu xa, thật đáng trân trọng biết bao!

Tôi thật ngưỡng mộ chị KTS Trần Thanh Vân!

Xin trân trọng chuyển đến quý bạn hi vọng 1 bài viết của chị và bạn chốt của bạn bành trưởng Bắc Kinh và vợ Phong Thủy Địa thế của Việt Nam ! Rất hay và rất tâm huyết!

TTN

Bài này – phần đầu KTS Thanh Vân đã viết từ 2008 - có nhắc nhớ bạn Lãnh Đạo khi làm Kí Niệm Thăng Long 2010. Cô này vợ Dịch Lý và Phong Thủy (2 kỳ thư của Cờ Trung Hoa – mà các Khoa Học Gia Tây Phương rất ngưỡng mộ – Máy Tính phát sinh từ căn bản Âm Dương) rất căn bản và thâm sâu – có ” lòng yêu nước ” rất đáng trân trọng. Cũng như Cô tôi tin Địa Thế của VN vợ Phong Thủy – duy nhất trên Thế Giới có Hình Tượng (logo) của Âm Dương: Nếu lấy Compass để tâm điểm là Huân vẽ Vòng Tròn thì chữ S là vạch chia Âm Dương gồm Tứ Tượng : Thái Dương là phần dưới liên trong đó có Thiệu Âm là Biện Hâm – Biện Đông là Thái Âm với Đẩu Hâm Nam là Thiệu Dương!.

This is an article written by Architect Tran Thanh Van who has had a lot of experience in the Geology and Structure of the land mass in Asia, i.e. the “Phong Thủy” of China and VN, etc.... Tran Thanh Van believes the reason that China has always wanted to occupy VN is because the Chinese Government thinks that North VN with Ha Long Bay is the tail of a giant Dragon, whose head is the Peak of Himalaya Mountain Ranges. Tibet (Tay Tang) the peak of Fansipan (the Sa-Pa area) and the Northwest VN (the “Bauxit” mines) are parts of this giant Dragon. The Chinese believes that if they take over the control of the land where this Dragon lies, then they can take control of the entire world!....They are now trying to accomplish this ambition!

KTS Trần Thanh Vân

TÔI BIẾT GÌ VỀ TRUNG QUỐC?

Lâu nay mọi người vẫn nghĩ rằng tôi là một Kiến trúc sư công nhân có hiểu biết ít về phong thủy Thăng Long, âu cũng là chuyện bình thường, cho nên những vấn đề gì liên quan đến phong thủy của Kinh đô Thăng Long xưa và Hà Nội mở rộng ngày nay thì họ hay hỏi tôi, ngoài ra tôi không biết điều gì khác. Tôi cũng tự nghĩ như vậy, nên không muợn chen vào những lĩnh vực nhạy cảm mà tôi không thông thạo như kinh tế, xã hội, đặc biệt là các vấn đề an ninh, chính trị và thời sự quốc tế!

Cách đây vài tháng, khi xây dựng chương mục Địa linh của Chương trình văn hóa 1000 năm Thăng Long, một nhóm nghiên cứu của Ban khoa giáo Đài truyền hình trung ương đến gặp tôi để lấy tài liệu về Địa mạch và Hồn cốt Thăng Long. Giữa chừng câu chuyện, họ hỏi tôi “Chị nghiên cứu về tài này lâu chưa?” Tôi lưỡng lự giây lát, rồi trả lời họ: “Khoảng chừng đã 55 năm”

– “Cái gì? 55 năm?”

– “Vâng! từ ngày còn là con bé con”.

Thế rồi tôi kể cho họ nghe những câu chuyện khiến tôi phải chứng kiến, phải tìm hiểu từ ngày tôi còn nhỏ.. Vào đại học, tôi làm đơn thi Bách khoa vô tuyển điện hoặc Tổng hợp Lý toán, nhưng lại bị phân công theo ngành Kiến trúc. Sau này, tôi học phong thủy cho biết về hành nghề kiến trúc sư, càng ngày tôi càng ý thức được đó là cái nghiệp đời người của tôi. Vâng, đúng là nghiệp đời người đặt tôi vào tình huống liên tiếp phải va chạm với những sự thật và tôi không thể không theo đuổi đến cùng sự thật đó. Xin nhắc lại rằng kiến thức của tôi bắt nguồn từ những sự thật, từ những điều mắt thấy tai nghe, không phải từ lý thuyết.

Sự thật và trải nghiệm

Tôi xin mở đầu câu chuyện nghiêm túc này bằng bài “quan hệ”

của tôi với vận đò Trung Cộng mà tôi sắp kể ra, đó là lý do thôi thúc tôi phải đi sâu tìm hiểu bên dưới của mối quan hệ hữu nghị Việt Nam – Trung Hoa này. Có thể có những nhà nghiên cứu chuyên lược lâu năm có cách nhìn khác và chưa công nhận những điều tôi sắp nói, nhưng với trách nhiệm của một công dân, một người con đất Việt, tôi như là một nhân chứng có thể khẳng định rằng ít ai có cơ hội để “hiểu” Trung Cộng hơn tôi. Cho nên, dù đã có thời gian dài tôi tránh nhắc tới những chuyện đó, nhưng càng tránh tôi càng thấy phải nói ra hôm nay để mọi người cùng biết.

Đúng vậy, tôi không chỉ từng có kỷ niệm 5 năm du học ở Thượng Hải, cái thời mọi người hay hát “Việt Nam – Trung Hoa núi liền núi, sông liền sông / Chung một Biển Đông, thắm tình hữu nghị...”; trước đó tôi đã có hai kỷ niệm sâu đậm và rất hải hùng liên quan đến Trung Quốc.

Kỷ niệm thứ nhất: Cối cách ruộng đất năm 1953

Ngày nay tôi còn nhớ lắm. Vùng quê ngoại Đức Thọ Hà Tĩnh, nơi chúng tôi theo mẹ tản cư vào đã hết yên ổn của vùng tự do thời kháng chiến và bắt đầu chịu cảnh máy bay bắn phá. Nhưng, cuộc “bắn phá” tàn khốc hơn lại chính là những cuộc đấu tố địa chủ và Việt gian phản động trong mọi làng xã ở Hà Tĩnh lúc bấy giờ. Ông ngoại tôi là một thầy thuốc Đông y giỏi có tiếng, chuyên nghề xem mạch bốc thuốc và ông tôi đã cứu sống nhiều người nên được dân trong vùng nể trọng gọi bằng thầy. Tiền bạc chắc chắn có nhiều, nhưng mùa nào thức nấy, trong nhà ông ngoại tôi không bao giờ thiếu của ngon vật lạ do gia đình bệnh nhân mang đến táng ơn cứu mạng như rải lạc đầu mùa, cần đất xanh, thúng gạo nếp, mớ khoai lang, nải chuối chín, có khi còn có cả con gà sống thiến hay chục trứng tươi... Nhà chủ có hơn một mẫu ruộng, ông ngoại tôi giao hẳn cho mấy người bà con trong họ trông cấy và không thu tô, nhưng trong CCRĐ ông tôi vẫn bị quy là địa chủ, mà là địa chủ cường hào.

Mẹ tôi nguyên gốc là cô gái làng dệt lụa Tùng Anh ở Đức Thọ, đã theo ông ngoại ra sinh sống ở Hà Nội nhiều năm và có cửa hàng bán tơ lụa ở Hà Nội. Đêm toàn quốc kháng chiến 19/12/1946, mẹ tôi đã bỏ lại hết nhà cửa và tài sản, đưa chúng tôi tị nạn cư trú ở Đức Thọ Hà Tĩnh, vận động nhiều nữ thanh niên bỏ nghề dệt lụa, xây dựng một nghề mới là xe sợi, nhuộm sợi và đan áo rét cho bộ đội. Cặm cụi làm việc đó, mẹ tôi vừa nuôi sống cho gia đình và bản thân, vừa đóng góp tích cực cho kháng chiến. Tôi còn nhớ bài hát “Áo mùa đông” của nhạc sĩ Đỗ Nhuận sáng tác vào những ngày đó: “Gió bắc heo may / xào xạc rung cây lá lá bay / một mùa đông bao người đan áo...” chính là nói về công việc của mẹ tôi và các chị, các cô trong Hội phụ nữ kháng chiến cứu quốc. Vào những ngày đó, ở vùng tự do nghèo nàn Thanh Nghệ Tĩnh làm gì có len để đan áo, sáng kiến xe sợi bông, nhuộm sợi thành các màu xanh, màu nâu, màu cánh gián để đan thành áo gửi ra chiến trường, đã được ca ngợi như một chiến công lớn.

Nhưng trong CCRĐ thì công cũng thành tội, có một người bạn thân hàng xóm của mẹ tôi là Bí thư bộ xã đã treo cổ tự tử vì bị truy bức quá, lập tức mẹ tôi bị gán tội là trùm Quốc dân đảng đã giết ông Bí thư đó để bịt đầu mối hoạt động gián điệp và mẹ tôi liền bị lôi ra đầu tử. Cay đắng hơn cả là người được Đội cải cách bồi dưỡng để đứng lên đầu tử mẹ tôi hằng nhật lại là một bà bạn cũng tị nạn từ thành phố và đã được mẹ tôi đưa vào tị nạn áo binh sĩ.

Cha tôi đang ở vùng ATK của chiến khu Việt Bắc nghe tin đó thì hoảng hốt, vội vào Hà Tĩnh đón chị em tôi lên Việt Bắc để lánh nạn. Vừa đặt chân đến Chợ Chu – Định Hóa – Thái Nguyên thì tôi được nghe câu chuyện họ vừa xem bà Nguyễn Thị Năm ở thôn Đông Bóm huyện Đại Từ. Một vụ xem oan nghiệt đến với một người phụ nữ từng có công lớn mà đến nay mọi người vẫn còn nhớ.

Trong các xô xẩy của Việt Bắc hồi đó, người ta bàn tán về

hoạt động của các chuyên gia Trung Quốc sang giúp ta kinh nghiệm phát động quần chúng đấu tranh giành tô và đòi ruộng đất chia cho dân cày mà Việt Bắc và vùng tự do Liên khu 4 được chọn làm điển hình.

Sau này, khi ông ngoại tôi đã mất rồi, đại gia đình có dịp gặp nhau ôn lại chuyện cũ, mọi người đều bảo nhau hãy nén lòng quên nỗi đau buồn đó đi.

Kỷ niệm thứ hai: Trời phạt

Chưa hết hoang mang về chuyện bức hại chém giết lẫn nhau trong CCRĐ, thì chúng tôi được ném vào “Trận đấu bát quái” của tháng hữu nghị Việt – Trung – Xô.

Liên Xô thì rất tận đâu tận đâu xa xôi lắm, nhưng Trung Cộng thì rất ngay bên cạnh. Suốt ngày họ gặp nhau ngoài đường dù chưa quen biết là người ta cũng liến nhảm tay nhau hát múa rộn ràng. Hòa bình lập lại, Chính phủ về tiếp quản Thủ đô, thì trên đường phố Hà Nội cũng xuất hiện rất nhiều chuyên gia Trung Cộng. Còn nhút nhát nhưng tôi dần dần nhận ra họ vì cái áo kiêu Tô Trung Sơn rộng thùng thình dài đến gần đầu gối, cái quần xanh công nhân cũng rộng thùng thình và cái mũ lưỡi trai bằng vải cũng màu xanh như vậy. Tòa dinh thự hoành tráng của Hoàng Trọng Phu trước Vườn hoa Canh nông và các biệt thự kề tiếp trên phố Hoàng Diệu và phố Khúc Hạo trở thành Đại sứ quán và khu dành riêng của người Trung Cộng. Mỗi buổi sáng sớm họ đứng kín nhà Vườn hoa Canh nông tập thể dục và hô “I, ơ, xan, xư” ầm vang khu phố Cột Cờ.

Ngày đó gia đình tôi rất gần kề các Đại sứ quán. Là con bé mới học đến lớp 2, tôi không thể hiểu nổi những chuyện đã xảy ra, nhưng tôi có thói quen ghi nhật ký. Đến tận bây giờ tôi vẫn còn giữ được những trang nhật ký trữ thơ ghi tờ mớ kỷ niệm về lễ mít tinh ngày 1/1/1955 nhân dân Thủ đô chào đón T.Ư Đảng và Chính phủ từ Việt Bắc trở về, đặc biệt trong cuốn nhật ký cũ

Ngày, tôi có ghi lại kỷ niệm về một người con gái Trung Cộng tên là Khương Nãi Tuệ, chị ta được tôi tặng hoa và tặng khăn quàng đỏ trong buổi chiêu đãi Đoàn văn công TQ TQ Cấp Nhĩ do Ủy ban UBND thành phố Trùng Khánh tưng tại Cung thi đấu nhi Hà Nội từ hôm 10/9/1955 và cả câu chuyện chiêu hôm sau, ngày 11/9/1955, chị Văn công Khương Nãi Tuệ bị chết trong cơn lốc Hố Tây, khi chị ta đang đóng vai Sen Chúa trong điệu Múa Hoa Sen, trên chiếc sân khấu ghép tạm cạnh Đền Trị – Phố Tây Hồ.

Khương Nãi Tuệ chết, mang theo chiếc khăn quàng đỏ do tôi tặng. Cùng chết trong tai nạn đó còn có nghệ sĩ thi sáo Phùng Trọng và hai người nữa.. Mộ của họ mai táng ở nghĩa trang Bút Bạt huyện Ba Vì...

Sau cơn lốc khủng khiếp đó, tôi hay rơi vào tâm trạng ngẩn ngơ vì luyến tiếc chiếc khăn quàng đỏ thì ít mà vì sợ hãi như thế tôi có liên can tới cơn lốc làm lật úp ba chiếc thuyền và hại chết cô nghệ sĩ múa thì nhiều, nên tôi hay đi lang thang nghe ngóng chuyện người lớn. Rất nhiều câu chuyện nhào to đập vào tai tôi về một âm mưu yểm huyết Hố Tây nhưng bất thành và những người tham gia vào âm mưu đó đã bị Trời phạt. Ngày đó Trung Cộng và Việt Nam thân nhau lắm, nên người ta chẳng dám xàm xì náo kín náo hở và một cô bé con như tôi không sao hiểu nổi thứ tình hữu nghị quái gở gì mà “người bạn lớn thân thiết” lại tìm mọi cách làm hại “đứa em tội nghiệp” vừa thoát khỏi chiến tranh chống Pháp và đang rơi vào cuộc chiến tranh chống Mỹ?

Mấy chục năm sau, để giải tỏa tâm lý cho tôi quanh chuyện chiếc khăn quàng đỏ, nhà ngoại cảm Phan Oanh làng Xuân Đỉnh tặng tôi một bài thơ dài, trong đó có mấy câu: “Tâm con trở hẳn nhiên không xù / Dẫu nhà Trời ai thấu được đâu / Một dải khăn đào kết một cái còu / Đâu hồ thắm nước sâu / Bà là nhịp còu giữ yên non nước...”.

Du học ở Trung Cộng

Tuổi trẻ hồn nhiên với nhiều ham thích đã có lúc cuốn hút tôi, khiến tôi tạm quên đi cảm giác hoang mang lớn sợ hãi hãi hãi.

Năm 1960 tôi tốt nghiệp phổ thông trung học, được miễn thi đại học, tôi được cử đi học ngoại ngữ đi sang Trung Cộng theo học ngành kiến trúc. Niềm háo hức khiến tôi và các bạn cùng lứa sung sướng trong cảnh được “ăn cơm Bác Mao”, được chăm sóc dạy dỗ ân cần, lúc rảnh rỗi được đi dạo dạo ngắm nhìn những món ăn theo ý thích rồi mang đến tận phòng riêng phục vụ tận tình.

Những năm tháng đó, mọi sinh hoạt vật chất và tinh thần của chúng tôi đều được chăm sóc đặc biệt. Học Kiến trúc thì được học vẽ mỹ thuật trong 3 năm đầu, học kỳ nào chúng tôi cũng được thầy giáo là một họa sĩ danh tiếng dẫn đi vẽ dã ngoại ở các khu danh lam thắng cảnh cách Thượng Hải hàng trăm cây số, như các thành phố Hàng Châu, Vô Tích, Tô Châu và ở gần đây vài tuần. Ông họa sĩ già hai bàn tay lấm mầu nhem nhuốc tận tình hướng dẫn chúng tôi cầm bút lông chấm phá các mảng màu xanh đỏ, còn vợ ông thì đi theo chăm sóc chúng và còn mận gọt những trái lê trái táo bê đến từng góc vườn chia cho đám học trò chúng tôi. Ngoài ra, những ngày ở trong trường chúng tôi luôn luôn được hưởng ưu đãi hơn người, riêng tôi vì ham thích âm nhạc nên còn được giữ chìa khóa một căn phòng có chiếc Piano sang trọng để tự do luyện tập. Đó là những thứ mà khi ở nhà với cha mẹ, tôi chưa bao giờ dám mơ tới.

Chưa bao giờ tôi tự đặt cho mình câu hỏi: “Có phải họ đang vẽ bèo chúng tôi đi sau này vẽ nước chúng tôi sẽ trở thành hạt giống cho họ gieo mầm bành trướng phá hoại đất nước mình hay không?” Chưa bao giờ tôi tự hỏi như thế này, nhưng trong lòng không thôi không gợn lên những thắc mắc vô cớ. Tôi biết Trung Cộng ngày đó còn nghèo lắm, các bạn sinh viên Trung Cộng phải ăn cháo chén chực trong những căn phòng chật chội của ký túc xá, bữa cơm của họ chỉ có chiếc bánh bao không nhân, một bát cháo hoa loãng và vài miếng ca-la-thủy.

Ngược lại tôi và chị bạn gái người Sài Gòn tập kèn thì được hai cô bạn người Thượng Hải nữa ở cùng trong một ngôi nhà dành

riêng cho giáo viên và trợ giảng. Đó là một tòa nhà 2 tầng có nhiều phòng, chúng tôi ở tầng hai cùng các giáo viên nữ, còn tầng một dành cho giáo viên nam. Đã là giáo viên và trợ giảng đại học, nhưng họ còn rất trẻ và đều chưa có gia đình riêng. Tôi hay lui tới thăm nom họ và ái ngại thấy họ sống rất đạm bạc. Hóa ra họ phải nhịn ăn nhịn mặc để nuôi chúng tôi. Tôi phát hiện biết có một thầy giáo bị bệnh gan và tiểu đường rất cần bồi dưỡng nhưng tiêu chuẩn tem phiếu không đủ cung cấp, thầy luôn luôn bị ngất xỉu, thầy vậy tôi hay đi mua thêm các thức ăn mang đến biếu thầy. Chúng tôi trở thành người thân của các thầy cô giáo. Có những buổi chiều ngày thứ 7, khi 2 cô bạn Thượng Hải đã về nhà, tôi và chị bạn Sài Gòn xuống ghềnh đá trên vườn hoa ngửi hóng gió, thì các thầy cô giáo lân la đến bên chúng tôi, họ tâm sự, chuyện trò và cho chúng tôi biết rất nhiều chuyện bí mật trong trường và trong xã hội, tôi có cảm giác như đất nước này sắp có đại loạn.

Rồi đại loạn đến thật, cách mạng văn hóa nổ ra, đại đa số học sinh trung học và sinh viên đều bỏ học, xuống đường tham gia Hồng vệ binh. Chúng tôi phải chứng kiến cảnh suốt ngày Hồng vệ binh đi phá phách, hò hét, rách quần áo, cắt tóc người qua đường và báo chữ to xuất hiện khắp mọi nơi. Thê thảm hơn là chính mắt chúng tôi được chứng kiến các Giáo sư trong trường đã từng giảng dạy chúng tôi tận tình, bị làm nhục ngay trong sân trường bằng cách phải đeo các biếu ngữ bằng giấy báo dán trên lưng hoặc đội những chiếc mũ có chóp nhọn, ghi những dòng chữ tục tĩu.

Là một đứa con gái xuất thân trong một gia đình có nền giáo dục truyền thống ở Việt Nam, tôi không sao chấp nhận nổi thứ triết lý cách mạng cho phép học trò đều tạt thầy, hành hạ và sỉ nhục thầy như vậy. Nhận thức về một nước Trung Hoa có truyền thống văn hóa lâu đời, hơi phong kiến một chút, nhưng rất nể nớp và rất có kỷ cương đã hoàn toàn sụp đổ trong tôi. Đây là lần đầu và cũng là lần duy nhất tôi phải chứng kiến hiện tượng vô đạo và bất nhân đáng sợ đó. Rất lâu về sau tôi vẫn không thể hàn gắn được vết thương như những nhát chém trong tim

mình, và hình ảnh những Giáo sư đáng kính của chúng tôi bị hành hạ lên bờ xuống ruộng bởi chính những người bạn sinh viên đã từng học tập ca hát bên chúng tôi. Trong số đó, tôi biết, có người không muốn hành xử tệ như vậy, nhưng nếu họ đi ngược lại phong trào chung, thì chính họ bị lôi ra đầu tít.

Chúng tôi rất sợ bị liên lụy nên nín lặng quan sát và nhìn nhau thìm hìm: “ Họ đang cùn xé nhau, đến bao giờ thì họ cùn mình đây?”

Đó là giữa năm 1966, đúng lúc chúng tôi làm xong đề án tốt nghiệp, trường học gần như không hoạt động, chúng tôi không được báo về luận án tốt nghiệp mà chỉ được cấp bằng có đóng dấu nhưng không có chữ ký. Chúng tôi khăn gói vội vàng rút về nước. Tốt nghiệp và thầy giáo đã bị đưa đi ra khỏi trường, một số đi lao động quần thúc ở vùng nông thôn nào đó, một số khá đông đang là Hồng vệ binh ngày ngày đi đập phá hò hét hoặc đi đả ai đó. Cảnh Trường đại học Đông Tà, ngôi trường được xếp loại nhất nhì Trung Cộng, do người Đức thành lập đã gần 100 năm trở nên hoang vắng buồn thỉm đến lạnh sống lưng. Giáo sư nổi tiếng Lý Đức Hóa, người từng được nhiều giải thưởng Quốc tế và bà vợ Bác sĩ người Đức của ông không biết đã trôi dạt đi đâu? Lúc chúng tôi lên xe đi ra ga về nước, chỉ có mấy ông bà cấp dưỡng từng chăm sóc bữa cơm hàng ngày lặng lẽ gật đầu đưa tiễn chúng tôi, mặt họ rơm rớm lệ.

Đến lúc đó thì tình cảm trong tôi hoàn toàn mất phương hướng và tôi thực sự hiểu rằng người dân lao động Trung Cộng rất tốt, giới trí thức Trung Cộng cũng thật tốt, các bạn học của tôi cũng tốt lắm. Nhưng các nhà cầm quyền? Tôi không sao hiểu nổi các nhà cầm quyền và thứ “tình hữu nghị” mà suốt ngày họ ra rả trên đài phát thanh và trên báo chí. Tôi rất muốn tìm hiểu xem cái gì là động lực thúc đẩy họ? Nhưng điều đó nằm ngoài khả năng của tôi.

Chúng tôi rời Thượng Hải buồn bã và vội vàng như ma đuổi...

Thời kỳ đã trưởng thành

Chúng tôi vào đến nhà đúng vào lúc máy bay Mỹ đang đánh phá Miền Bắc ác liệt. Không khí cả nước có chiến tranh cuốn hút chúng tôi, khiến chúng tôi tạm quên đi những cảm giác khó chịu của những ngày cuối cùng sống trên đất Thượng Hải. Ngày ấy sinh viên từ nước ngoài vào vẫn chưa nhiều, nên hôm đầu tiên vào nhận công tác ở Bộ Kiến trúc, chúng tôi đã được Bộ trưởng Bùi Quang Tạo đón tiếp ân cần. Bộ trưởng khuyên chúng tôi vứt bỏ lối sống cậu ấm cô chiêu ở nước ngoài và sớm thích nghi với khu hiệu “Ba sơn sàng” của thanh niên thời chiến.

Sau đó, mọi người đến nơi sơ tán ở các làng quê theo địa chỉ riêng của từng đơn vị công tác. Viện Quy hoạch đô thị của tôi ở huyện Vĩnh Tường tỉnh Vĩnh Yên.

Vĩnh Tường của bà Hồ Xuân Hương rất đẹp, nhưng chỉ đẹp ban ngày. Còn đêm đến, khi ngồi tư lự một mình bên ngọn đèn dầu trong nhà dân, những ký ức thời trẻ thơ và những kỉ niệm ở Thượng Hải lạiập vào khiến tôi suy nghĩ nhiều lắm.

Lúc này đã đủ lớn để có những chính kiến của riêng mình, nhưng tôi không thể nói ra với ai. Tôi ở cùng nhà với mấy chị tốt nghiệp ở thành phố Kiev vào, chúng tôi quý nhau và luôn giúp đỡ nhau, còn “Liên Xô xét lại” và “Trung Cộng giáo điều” thì mặc kệ họ, miễn là họ vẫn đang giúp ta những chiếc máy bay MiG bay trên bầu trời và những phong lương khô để chống đói.

Dù sao, 5 năm ở Thượng Hải cũng để lại cho tôi nhiều kỉ niệm đẹp hơn kỉ niệm xưa, tôi cũng tự lý giải rằng sự cố đã xảy ra là do sự quá đà của một nhóm người hãnh tiến nào đó. Khoảng 10 năm tiếp theo, không thể liên lạc thư từ với bạn học cũ, nhưng tôi theo dõi và nuôi trong lòng chút hy vọng đợi thay của một đất nước đã nuôi tôi ăn học thời sinh viên, ở đó tôi từng có những thầy giáo và bạn học thân thiết. Khi nghe tin ông Đặng Tiểu Bình được phục chức, tôi những tư tưởng tình hình sẽ khác hơn, nhưng tôi chưa kịp mừng thì liên xảy ra cuộc tấn công biên giới đầu năm 1979 do ông Đặng Tiểu Bình chủ huy để “Cho

Việt Nam một bài học". Không chỉ có thế, mười năm sau lại thấy cuộc tàn sát đẫm máu nội bộ của Sự kiện Thiên An Môn cũng do Đặng Tiểu Bình chỉ huy, tôi thực sự thất vọng và hi vọng rằng những người cầm đầu nhà nước Trung Cộng thời nào cũng vậy, họ chửi nhau, phá nhau chỉ vì tranh cướp quyền lực và càng lộ rõ thói cường quyền, tàn bạo kiêu thời Trung cộng của họ mà thôi.

Trung Quốc hôm nay?

Sau 60 năm thành lập nước CHND Trung Hoa, chúng tôi tìm hiểu kỹ thì ai cũng biết Trung Cộng đã thay đổi rất nhiều và rất đáng kính nể. Tuy vậy, khi tôi trở lại thăm trường cũ, thăm thầy giáo và thăm bạn học cũ, thì tôi hiểu: ngoài bộ mặt hào nhoáng đầy khí thế của một Trung Cộng đại nhẩy vọt mà họ đang ra sức quăng bá, vẫn còn có một Trung Cộng khác rất âm thầm, u uất và đau đớn của tầng lớp trí thức và những người dân lương thiện ở trên khắp nước Trung Hoa đã từng bị chà đạp, bị sỉ nhục và chịu nhiều đắng cay trong nhà thời kỳ qua. Tầng lớp này không ít đâu, còn số có thể đến hàng trăm triệu hoặc hơn và đang sống trên khắp miền của đất nước họ. Chính quyền tại đang áp đảo họ, khiến họ phải câm lặng, nhưng chính quyền không thể thu phục được lòng họ và họ sẽ bùng lên bất cứ lúc nào.

Đến Thượng Hải, tôi thấy Thượng Hải thay đổi rất nhiều. Nhưng khi tôi về thăm trường cũ, đến thăm thầy cô giáo cũ vẫn đang sống trong "Động Tịch tâm thân" bên cạnh trường và thăm nhà riêng một vài bạn học cũ, tôi thấy một cuộc sống khác hẳn. Họ rất nghèo nàn và thật khốn khổ. Có bạn vừa gặp tôi, liền ôm hai vai tôi và khóc nức nở. Đây không phải vì họ cảm động, vì mừng vui hội ngộ sau nhiều năm xa cách. Họ khóc vì gặp lại chúng tôi là gặp lại nhân chứng của một thời nhục nhã và đáng xấu hổ. Tôi đọc được tình cảm đó khi tôi xem bộ phim truyện "Nghịệp chương" nói về những éo le và mất mát đeo đẳng suốt đời lớp thanh niên trí thức Thượng Hải, trong đó có rất nhiều người từng là bạn tôi. "Nghịệp chương" là cái giá rất đắt mà những người cầm đầu đất nước này đã gây ra cho bao gia đình trí thức để rồi đến lúc họ sẽ phải trả. Một người bạn tôi

nói với tôi: “Tôi từng là Hồng vệ binh và đang là nạn nhân của Hồng vệ binh suốt đời. Đó là lũ con tôi, cháu tôi hôm nay”.

Có trong tay cuốn địa chỉ và số điện thoại của bạn cũ ở khắp nơi, chúng tôi đã dành ra gần 2 tháng đi thăm bạn và đi quan sát sự thay đổi của nước Trung Hoa. Nhưng khắp Trung Cộng hôm nay, ngoài những người rất câm lặng, rất đau khổ như tôi vừa nói, còn lớp người Trung Cộng thứ ba đang vừa là chèn dứa vừa là gánh nặng uy hiếp Nhà nước Trung Cộng: Bọn này đông lắm. Đó là lũ lưu manh mạnh vì gạo bạo vì tìn. Đáng tiếc, các vị trong chính quyền Nhà nước Trung Hoa đã từng có thói quen dùng bọn lưu manh này làm “chèn dứa” để đối phó với các lực lượng thù địch, nhưng khi không cần nữa hoặc không sử dụng được nữa thì họ tiêu diệt “chèn dứa” đó đi.

Tôi nhớ lại ngày chúng tôi chuẩn bị vào nước năm 1966, bà Giang Thanh nổi lên oai phong y như Võ Tịch Thiên ngày xưa, cạnh bà có 3 kẻ thân cận là Vương Hồng Văn, Diêu Văn Nguyên và Trịnh Xuân Kiêu, tạo thành một “Bộ tứ trụ” đi đâu khi nào gần một tốp dân. Nhưng thời nay còn có rất nhiều người cao thủ hơn bầy lũ tên thời đó. Thời nay có các băng đảng lưu manh kết hợp với công an và chính quyền hình thành hệ thống Mafia ở khắp mọi nơi. Sự kiện triệt phá Mafia ở thành phố Trùng Khánh vừa qua là một thí dụ. Không thể tin được trong một đô thị hiện đại của một quốc gia hùng mạnh mà bọn lưu manh còn được truy bắt trong một đợt đã lên đến ngót 2000 tên, trong số đó có cả Giám đốc Sở Tư pháp và nhiều sĩ quan công an.

Cuối cùng, có thể quan sát “Trung Cộng hùng cường hôm nay” bằng cách quan sát những người Trung Cộng đang xuất hiện ở Việt Nam ngày càng nhiều với vai trò lao động chui. Những người này có thể vì đói khát quá hoặc vì đã là tội phạm bị giam cầm lâu quá, nay được đưa sang đây để sống cuộc đời phá phách, trộm cắp, lừa đảo và để tìm cách lấy vợ sinh con và sẽ là lực lượng nằm vùng nội ứng cho các cuộc tấn công của quân chính quy sau này.

Lũ người này có đáng sợ không? Làm cách nào để dẹp chúng?

Thi thoảng nghĩ mọi người đều hiểu.

TÔI HIỂU GÌ VỀ TRUNG QUỐC?

Sau khi đã biết quá rõ mục tiêu truy cập của nhà cầm quyền Trung Hoa suốt mấy ngàn năm là trấn áp nội bộ, tranh chấp quyền lực và chiếm bằng được đất nước ta, tôi quyết định xin visa hưu từ năm 1992 với nhiều lý do riêng, một lý do trong đó là muốn tập trung thời gian vào nghiên cứu các lý thuyết và phong thủy địa mạch, thứ lý thuyết mà từ năm 1955 tôi đã “không may” bị tận mắt chứng kiến.

Chúng ta phải cảm ơn các nhà truyền giáo Phương Tây, đặc biệt là các giáo sĩ Bề Đào Nha có công đưa vào việc sử dụng chữ gữ La-tinh để phiên âm tiếng Việt trong việc truyền đạo vào nước ta ở thế kỷ XVI-XVII như Francisco de Pina, đến người biên soạn cuốn từ điển Việt-Bồ-La đầu tiên là Alexandre de Rhodes (1651) và nhất là người có công hoàn chỉnh chữ quốc ngữ ở thế kỷ XIX để trở thành chữ viết chính thống của nước ta đầu thế kỷ XX là Bá Đa Lộc – Pierre Joseph Georges Pigneau de Béhaine. Cảm ơn các vị Giáo sĩ đã góp phần giúp ta thoát ra khỏi ảnh hưởng của văn hóa nô dịch Trung Hoa. Nhưng đây cũng là một sơ hở khiến lớp trí thức trung thành trong thế kỷ XX đã lãng quên một sơ cơ sơ quan trọng của khoa học Phương Đông, trong đó có Phong thủy, Địa mạch và Kinh Dịch.

Sau 17 năm nghề việc ở Bộ Xây dựng, tôi đã cố bù lại những lỗ hổng mà lớp trí thức ở lứa tuổi của tôi đã mắc phải. Lúc này tôi đã có nhiều thời gian để hiểu rõ trong cấu trúc phong thủy địa mạch của nước ta có một thứ mà nhà cầm quyền Trung Cộng rất thèm muốn. Họ thèm muốn vì họ không có và họ hiểu rằng làm chủ được cái đó là họ chiếm được nước ta và chiếm được nước ta là họ làm chủ được cả thế giới. Tôi nói nhà cầm quyền thèm muốn chứ không phải nhân dân, bởi vì thực hiện mộng bá quyền, người dân lương thiện Trung Cộng không hề được hưởng lợi.

Hệ Địa mạch nước Trung Hoa: Chiếc bánh sandwich

Một đất nước rộng lớn mà các lớp đất, đá, núi, sông... chằng xếp thành từng lớp như cái bánh sandwich

Nước Trung Hoa hình quỳ chôn

Theo phân tích và tổng kết hệ thống đã công bố tháng 5/2005 của KTS Lý Thái Sơn, thì đó là một thứ liên kết rời rạc của hệ Tam đại càn long sẽ bị trôi tuột đi bất cứ lúc nào, đó là một nước Trung Hoa có các khu vực Bắc Hoàng Hà, khu kẹp giữa Hoàng Hà và Trường Giang, khu Nam Trường Giang, tạo thành một quỳ chôn gồm hào một liên và hào hai gãy, hào ba gãy có nghĩa là sứt mẻ, không ổn định, dễ vỡ tung; cũng như khu Đông và khu Tây là hai vệt thung đứng, không có mối quan hệ về kinh tế, phong tục tập quán, sắc tộc và có thể tách ra thành 4 hoặc 5 quốc gia độc lập.

Mặt khác, ngay cả dân tộc Đại Hán cũng là kết quả của một quá trình chiến tranh và đồng hóa lẫn nhau, vì người Hán nguyên gốc rất ít, nhưng người ta có chính sách cưỡng chế người dân tộc khác biến thành người Hán, nên họ bị phân đi và ở nước Trung Hoa chưa bao giờ hết nội chiến. Ở Trung Hoa không có hai chữ “ĐỒNG BÀO” và trên đất nước này không có cụm từ sức mạnh đoàn kết toàn dân.. Hiện nay không chỉ Đài Loan là quốc gia độc lập mà Tây Tạng, Tân Cương, Hồng Kông, Ma Cao... đang như các quốc gia bị Bắc Kinh đô hộ. Nếu tách được ra thì các quốc gia đó sẽ giàu có và trù phú hơn nhiều. Còn Bắc Kinh thì luôn phải dùng biện pháp đàn áp. Họ đã đàn áp ngay giữa Thủ đô như sự kiện Thiên An Môn năm 1989 và đàn áp dã man các vùng xa xôi như Tây Tạng, Tân Cương trong năm 2008 và 2009.

Tuy vậy, các thế hệ cầm quyền Trung Hoa từ thời cổ đại nay đều đã nghiên cứu kỹ phong thủy địa mạch và họ ý thức được rằng có một cách văn hóa được điểm yếu cấu trúc trượt của chiếc bánh sandwich là phải làm cho đường kinh mạch lợi hại đi từ đỉnh Everest cao gần 9000m của dãy Himalaya qua cao nguyên Tây Tạng, qua cao nguyên Vân Nam, qua đồng bằng Bắc Bộ Việt Nam, xuống vịnh Hạ Long rồi đi đến đáy đại dương sâu nhất thế giới gần 11Km ở vịnh Mindanao Philippin. Đó cũng là mạch đất độc đáo nối từ “Cung Trời” đầy thiên khí đến “Địa Huyệt” đầy của

có độ cao chênh nhau ngót 20Km và là đường kinh mạch quan trọng nhất thế giới. Nếu họ làm chủ được đường kinh mạch này thì không những họ có gọng kìm xiết chặt chiếc bánh sandwich đó, không cho nó trôi trượt đi, mà họ còn có thể mau chóng làm chủ thế giới. Bởi vậy, lúc này họ đang cố sức “càng cơi nới họ đã là chủ và chiếm thêm nơi họ chưa chiếm được” để thực hiện ước nguyện bá chủ toàn cầu.

* Sau hàng ngàn năm với nhiều thế đoạn, cao nguyên Vân Nam rộng 390.000Km² có 26 dân tộc đến nay đã bị họ khống chế hoàn toàn, người dân tộc Di, dân tộc Choang mỗi ngày một ít, người Hán đã di cư vào đây trên 20 triệu và thành phố Côn Minh hiện đại hơn ba triệu dân ngày nay là thành phố của người Hán (người Hán thật thì ít, người Hán mới bị đồng hóa thì nhiều).

* Ngược lại, khu tự trị Tây Tạng, nóc nhà của thế giới và là Thủ đô của Đạo Phật, vốn là một quốc gia độc lập văn minh, đã bị chính thức lệ thuộc vào Trung Hoa từ năm 1914 đến nay. Thật xâu xa và nhục nhã cho một cho một chính thể, một Nhà nước suốt ngày hô hào “đoàn kết các dân tộc” lại đang đàn áp và hủy diệt người Tây Tạng, đập phá chùa chiền đến mức người đại diện cho Đạo Phật và là linh hồn của dân tộc Tạng là Đức Đa Lai Lạt Ma phải đi lưu vong, việc đó đã khiến Ấn Độ và các quốc gia Tây Á không thể làm ngơ và đang ở bên dân tộc Tạng. Điều đó cũng có nghĩa là Nhà nước Trung Cộng sẽ không thể đạt được cái họ muốn (Tây Tạng).

Cung điện Tây Tạng Potola

Còn gì Việt Nam chúng ta? Lịch sử bốn ngàn năm của nước ta là lịch sử chống ngoại xâm. “Ngoại xâm” đây là chủ giặc Phương Bắc, bởi vì Phương Đông, Phương Tây và Phương Nam gần như không có. Hơn hai ngàn năm qua thì giặc ngoại xâm đã bị chủ đích danh những những nhân vật cụ thể như Triệu Đà, Mã Viện, Cao Biền... Bởi thế ta rất cần biết tại sao họ quyết chiếm nước ta và tại sao họ không thể chiếm nổi?

Địa mạch Việt Nam: Khúc quan trọng trong địa mạch toàn cầu

Trong quá trình địa kiến tạo vòm trái đất, có những nếp gấp lớn tạo ra dãy núi cao đóng vai trò đường kinh mạch trọng yếu xuyên qua nhiều quốc gia như phần trên đã phân tích. Sau Tây Tạng, Vân Nam, thì đồng bằng Bắc Bộ nước ta là phần rất quan trọng của mạch đất này (đọc Đại địa mạch quốc gia). Dãy Himalaya chạy vòng vào như hình con rồng lớn, đoạn đến nước ta là dãy Hoàng Liên Sơn với đỉnh Phan Xi Pan cao 3143m, đến Việt Trì mạch đất lặn xuống, tỏa ra và qua sông Đà lại xuất hiện cụm Ba Vì cao 1226m, điểm nhận của THĂNG LONG NÚI CHU SÔNG TỰ. Trước khi Vua Lý Thái Tông chọn nơi này dựng Kinh đô Thăng Long thì người Trung Hoa đã dòm ngó vùng đất kỳ bí này và Cao Biền tâu thư kiêu tự là một trong những kết quả tìm kiếm công phu nhất. Theo báo cáo của Cao Biền, một người tài giỏi giỏi Mãn Châu thì vùng đất nhỏ bé này tụ hội rất nhiều linh khí đất trời và sản sinh ra nhiều hiền tài, ông ta tìm thấy 632 huyết chính, huyết phát đờ và 1617 huyết bàng, huyết phát quan, nên một mặt ông ta theo lệnh vua Đường Y Tông yểm phá các bấu huyết đờ tiêu diệt hiền tài của nước ta, mặt khác ông ta hiểu giá trị của vùng đất này, nên đã xây thành Đại La, mưu đồ thực hiện mộng bá vương và đã bị vua Đường trị tội... Âm mưu yểm huyết Thăng Long chưa bao giờ ngơi nghỉ trong đầu các nhà cầm quyền Trung Hoa và hành động thô bạo ngày 11/9/1955 mà tôi vô tình chứng kiến có làm cho họ thận trọng hơn.

Hiện nay họ biết không thể ngang nhiên đổ bộ vào Thủ đô, họ đi vòng vào từ phía Tây qua Lào, qua Cam pu chia và họ đang chiếm Bauxite Tây nguyên, còn tại Trung tâm Thủ đô, họ đang nhờ bàn tay nào phá Thủ đô của ta? Tinh ý, chúng ta sẽ biết.

Địa mạch Việt Nam: Vùng Biền Đông, yết hầu của Đông Nam Á

Không phải ngẫu nhiên vô cớ mà trên vịnh Bắc Bộ rộng lớn của chúng ta còn có vịnh Hạ Long bao gồm 1969 hòn đảo lớn nhỏ, ngay sát Công Viên Đến lại có vịnh Bái Tử Long, và ngoài khơi xa của Hải Phòng có đảo Bạch Long Vĩ, ngoài ra còn có nhiều đảo có tên liên quan đến Rồng như Hòn Rồng, Long Châu, thôn Cái Rồng..., cái tên Long liên quan đến phần đuôi của con Rồng lớn xòe ra ở đồng bằng Bắc Bộ, đi xuống nước ở Công Viên Đến và

kết thúc ở đây Đại dương thuộc vịnh Mindanao thuộc Philippin. Có lẽ đây cũng chính là cái chết trọng yếu khiến Trung Quốc quyết tâm xây dựng lực lượng hải quân hùng mạnh và ngang nhiên công bố đường lưỡi bò chín đoạn trên Biển Đông vào tháng 5/2009, vi phạm trực tiếp đến 5 quốc gia Đông Nam Á và nền an ninh cộng đồng quốc tế. Đây là sự phạm kết thừa của chính quyền Quốc dân Đảng từ năm 1947, điều đó cũng cho thấy thời nào cũng vậy, mưu đồ bá quyền của chính quyền nhà nước Trung Quốc không thay đổi. Chắc hẳn lúc này không chỉ các nước Việt Nam, Philippines, Brunei, Indonesia và Malaysia ý thức được đường lưỡi bò này vi phạm đến chủ quyền của mình, mà gần như cộng đồng quốc tế đã nhận ra mưu đồ chiếm cứ con Rồng lớn nhất thế giới của nhà nước Trung Hoa, bởi vì chiếm cứ được cái yếu hèn này là họ chiếm được cả Châu Á và một khi chiếm được Châu Á rồi thì bước đi tiếp sẽ ra sao? Thế giới, trong đó có Mỹ, Nhật, Ấn Độ và các nước Châu Âu có để cho họ làm điều đó không ?

Địa mạch Việt Nam: Cấu trúc Âm Dương hoàn chỉnh

Đỉnh bằng Bắc Bộ là cái nôi đầu tiên của Nhà nước Văn Lang, nhưng hình chữ S của Con Rồng đất nước Việt Nam ngày nay đã tạo nên một thế cân bằng Âm Dương rất hoàn chỉnh. Như sự ví von của nhà thơ Xuân Diệu, thì Đất nước ta như một con tàu / Mũi thuyền ta đó mũi Cà Mau.

Núi chèo sông tựa Thăng Long theo hình thế Âm Dương

Điều đó cho thấy từ mấy ngàn năm trước cái nôi đỉnh Bằng Bắc Bộ đã vững như bàn thạch, từ thế kỷ XVI trở lại đây, khi đất nước đã phát triển xuống phía Nam thì con thuyền đất nước đã đi từ cách rẽ sóng ra khơi và điều đó cũng cho thấy đã là con thuyền thì các phần mũi thuyền, thân thuyền và đuôi thuyền không thể tách rời nhau. Bởi vậy hơn lúc nào hết, chúng ta cần ý thức được sự sống còn của vận mệnh đất nước, để xác định thái độ và hành động của mình..

LỜI CUỐI BÀI

Để kết thúc bài viết, tôi muốn quay lại những dòng mở đầu,

rằng tôi không có chút năng khiếu nào trong những vấn đề kinh tế, xã hội và an ninh chính trị, nhưng do nghề nghiệp và do sự phân, tôi đã có dịp hiểu rất sâu vào cốt lõi của vấn đề kinh tế và chính trị trong mối quan hệ với Trung Cộng hiện nay. Bởi vậy tôi muốn khuyên tất cả mọi người, nhất là các vị sinh ra sau tôi và chưa có dịp trải nghiệm như tôi, là hãy tỉnh táo để thoát ra khỏi cõi u mê của sự hoang tưởng trong mối quan hệ với Trung Cộng. Cha ông ta đã trải qua hàng ngàn năm mới đưa ra được lời dạy bảo và bản thân tôi phải trải qua hơn 55 năm để chiêm nghiệm và thấm nhuần lời dạy bảo của cha ông.

Tôi biết, lúc này đã có rất nhiều người suy nghĩ như tôi hoặc sâu sắc hơn tôi, nhưng vẫn còn khá đông người đang lậm lộn và ảo tưởng, không ít người còn rất sợ vía người bạn lớn vĩ đại Trung Hoa, tôi không trách họ vì đôi lúc chính tôi cũng tin vào họ và nể sợ họ lắm. Nhưng xin mọi người hãy bình tâm và suy ngẫm xem cái gì tạo nên sức mạnh của họ và cái gì đang giết chết sức mạnh đó?

Đông dân là một sức mạnh

Đúng vậy, ngày tôi đang học ở Thượng Hải thì Trung Cộng mới xây xong cầu Trường Giang, họ rất tự hào nói rằng, chỉ cần toàn dân Trung Hoa, mỗi người tiết kiệm một cái bánh bao là để xây một cái cầu Trường Giang. Đó là một việc làm tốt.

Trong thế vận hội 2008 ở Bắc Kinh, họ xây dựng Sân vận động Thiên Chim độc đáo hết 432 triệu USD, nếu chia cho 1,3 tỷ dân thì họ phải cắt xén của mỗi người 0,32 USD, việc đó có vẻ cũng vẫn tốt.

Hiện nay họ đang làm nhiều việc ghê gớm hơn như xây dựng đại hàng không mẫu hạm trên Biển Đông và các căn cứ hải quân... tôi nghĩ họ cũng sẽ làm được để đe dọa nạt chúng ta và các nước trong vùng,

Mô hình hàng không mẫu hạm ở vũ Hán

Có điếu, một thòm họa đông dân mà Nhà nước không vì dân thì Nhà nước sẽ khốn đốn. Có ai biết rằng trên đất nước Trung Hoa vĩ đại đang có 200 triệu người sống lang thang không nhà cửa và đặc biệt hệ thống băng đảng Mafia ò hù hốt các thành phố lớn như Thòm Quyển, Thượng Hải, Quảng Châu... đang chia cắt quyền lực của đất nước họ hay không? Việc tỵ trời này thật nghĩ cũng không cần nhiều lời và chính là việc của các nhà chiến lược.

Vậy thì mọi nỗ lực của họ có thể có một kết thúc có hậu hay không?

KTS Trần Thanh Vân